

Navzdory Příkazu

Petra Rozkopalová

Navzdory příkazu

Petra Rozkopalová

Navzdory príkazu

Vydanie prvé

Copyright © 2020 Petra Rozkopalová

Obálka Miroslav Kulich

ISBN 978-80-570-2142-1 (Epub)

ISBN 978-80-570-2143-8 (Mobi)

ISBN 978-80-570-2141-4 (Pdf)

Publico.sk

Venujem mamine a Márii

Obsah

Prológ	6
Kapitola 1.	7
Kapitola 2.	10
Kapitola 3.	15
Kapitola 4.	19
Kapitola 5.	22
Kapitola 6.	24
Kapitola 7.	28
Kapitola 8.	32
Kapitola 9.	36
Kapitola 10.	40
Kapitola 11.	43
Kapitola 12.	46
Kapitola 13.	48
Kapitola 14.	49
Kapitola 15.	52
Kapitola 16.	54
Kapitola 17.	56
Kapitola 18.	58
Kapitola 19.	61
Kapitola 20.	63
Kapitola 21.	66
Kapitola 22.	69
Kapitola 23.	72
Kapitola 24.	75
Kapitola 25.	77
Kapitola 26.	79
Kapitola 27.	81
Kapitola 28.	84

Kapitola 29.....	86
Kapitola 30.....	88
Kapitola 31.....	93
Kapitola 32.....	95
Kapitola 33.....	97
Kapitola 34.....	100
Kapitola 35.....	103
Kapitola 36.....	106
Kapitola 37.....	109
Kapitola 38.....	112
Kapitola 39.....	114
Kapitola 40.....	118
Kapitola 41.....	120
Kapitola 42.....	123
Kapitola 43.....	127
Kapitola 44.....	130
Kapitola 45.....	134
Kapitola 46.....	137
Kapitola 47.....	140
Kapitola 48.....	143
Kapitola 49.....	147
Kapitola 50.....	151
Kapitola 51.....	153
Kapitola 52.....	156
Kapitola 53.....	160
Kapitola 54.....	164
Kapitola 55.....	166
Kapitola 56.....	170
Kapitola 57.....	172
Kapitola 58.....	176

Kapitola 59.....	181
Kapitola 60.....	185
Kapitola 61.....	190
Epilóg	192
Pod'akovanie.....	194

Prológ

Vonku zúrila búrka. Medzi tmavými múrmi starého hradu, to však nevyzeralo o veľa lepšie. Temnými chodbami sa nieslo množstvo výkrikov, ktoré nemali konca.

V hodovnej sieni stál muž nedbalo zízajúci do čaše s vínom. Zdalo sa, že mu neprekážajú ani výkriky ani sluhovia, ktorí sa krčili v rohu veľkej siene.

Naraz krik utíchol a nocou sa niesli len zvuky silnejúcej búrky. Muž stojaci v sieni kývol na ženu, ktorá stála najbližšie. Nemusel povedať ani slovo. Slúžka sklopila zrak k zemi, a v rýchllosti vybehla zo siene. Jej kroky smerovali nahor do hradnej veže, kde na obrovskej posteli ležala na prvý pohľad krehká žena, ktorá sa v tak veľkej posteli skoro strácala. Manželka hradného pána. Muža, ľahostajne postávajúceho dole. Muža, ktorý netrpezlivo očakával správu o narodení vytúženého syna, pretože syn bol to jediné, čo od svojej, podľa neho neschopnej, manželky chcel. Slúžka, ktorú poslal, mala za úlohu zistiť, či sa pánovi narodí vytúžený syn, alebo má už tretí krát smolu. Všetci v hrade, aj v podhradí, vedeli, že pánovi je celkom ukradnuté, čo sa stane z jeho ženou, či prežije dlhý a vyčerpávajúci pôrod alebo nie. Jediné čo chcel, bol dedič, ktorého by mohol vychovať k obrazu svojmu. Už dva krát ho jeho žena sklamala, keď dieťa nedonosila. *-Tento krát už to musí byť zdravý syn.-* pomyslel si.

Slúžka vbehla do komnaty, ale pri pohľade na pôrodnú babu sa zarazila. Žena držala na rukách krásne dieťa. Nebol to však vytúžený chlapec, ale dievčatko. Slúžka neisto pozrela na ženu, ktorá ležala na lôžku. Zdalo sa, že len spí. Pôrodná babica k nej pristúpila bližšie.

„Je mŕtva. Pôrod na ňu bol príliš vysilujúci a nemala silu ďalej bojovať i o svoj vlastný život. Stihla však dať meno svojmu dieťaťu. Chcela, aby sa volala Morganna, po kráľovnej víl a mocnej čarodejnici.“

Slúžka len sklonila hlavu a prikývla. V duchu už premýšľala nad tým, čo povie svojmu pánovi. Späť do siene šla pomalým krokom vážna odsúdeného na smrť a kráčajúceho na popravu. Všetci vedeli, že pán chce syna, a nikto netušil, ako zareaguje na správu o narodení dcéry. *-Nuž,-* pomyslela si, *-aspoň tento krát dieťa prežilo.-* Do hlavnej siene, prišla až príliš rýchlo. Najprv to vyzeralo tak, že si jej príchod nevšimol. Pristúpila teda bližšie, a čakala kým ju vyzve k tomu, aby mu povedala, čo zistila. Keď sa k nej otočil, stuhla.

„No?“

„Pa... pane. Má...máte, dcé... dcéru.“ odpovedala, a len tak-tak stihla uhnúť pred letiacim pohárom.

„A moja žena?“

„Pre...prepáčte, ale pani bola príliš slabá a chvíľku potom, čo priviedla na svet dievčatko zomrela. Podľa babice jej však ešte stihla dať meno... Morganna.“

Na tvári hradného pána sa nepohol ani sval. Vyzeralo to, že s ním správa o smrti manželky ani nepohla. Len na zvráštenom obočí bol poznať boj, ktorý zvädzal vo svojich myšlienkach.

-Dcéra... čo s ňou. Raz sa vydá a z toho by niečo mohlo byť, ale dovedy? No nič... Syna sa už zrejme nedočkám- Naučím ju teda to, čo by som učil jeho. Možno... možno sa to raz bude hodiť. A dovedy, kto vie?–

Kapitola 1.

„MORGANNA!“ Ten výkrik otriasol pevnými múrmi hradu a doľahol až do kuchyne, kde sa Morganna práve motala okolo namosúrenej kuchárky a jej priateľky v jednom, Kate.

„Slečna, asi by si mala ísť. Vieš, že sa tvoj otec bude hnevať, keď na teba bude musieť dlho čakať.“

Morgann na ňu pozrela, usmiala sa a utrela si ruky do zástery.

„Veď ja viem. A obe vieme, že 'hnevať sa', je dosť slabý výraz. Ale už idem.“ Strhla zo seba zásteru a rozbehla sa okolo kuchynských pomocníkov, ktorí jej síce so strachom v tvári, ale s úsmevom v očiach uskakovali z cesty.

Morgann utekala chodbami hradu do hlavnej siene. I keď musela vybehnúť a znovu zbehnúť niekoľko schodísk, nebola vôbec zadýchaná, za čo vďačila svojmu otcovi. Dobešla do miestnosti a zarazila sa pri pohľade na svoju pestúнку a zároveň komornú, stojacu neďaleko. Tá na ňu pozerala napol nesúhlasným a napol vydeseným pohľadom. Morgann sa zarazila, pozrela na seba a až potom si uvedomila dôvod jej zdesenia. Mala na sebe totiž ženské šaty. Jej otec to neznášal. Chcel aby nosila výhradne mužské nohavice a košeľu, aby si svoje ebenové vlasy ukrývala pod čiapku. Nepripomínala mu tak, že nemal syna, po ktorom tak túžil. Jej osobne to bolo celkom jedno. Rada nosila nohavice, vďaka nim mohla na koni aspoň jazdiť pohodlne. Ale tiež sa rada obliekala ako dievča, ktorým bola. A hoci sa otcovi v ženských šatách zväčša neukazovala, musela si sama pred sebou priznať, že občas svojho otca rada podráždila.

„Otec?“ spýtala sa, keď sa zdalo, že si vôbec nevšimol jej príchod.

„Morgann... Čo o máš na sebe? O tom sme už predsa hovorili. No... možno, je to teraz aj dobre.“

Tie slová Morgannu zarazili. Jej otec sa správal zvláštne. Inokedy by jej poriadne vynadal, za neuposlušnutie jeho príkazu. Boh vie, že už si tých prednášok vypočula dostatočné množstvo, aby ich dokázala dokonca citovať. Ale už pár rokov si s tým nerobila starosti. Kedysi jej bolo ľúto, že sa k nej nespráva, ako iní otcovia k svojim dcéram, hoci toto mohla pozorovať len na dedinčanoch. Časom to ale riešiť prestala a len sa snažila plniť to, čo po nej chcel, aby bol na ňu pyšný aspoň za niečo. A úprimne, páčila sa jej istá voľnosť, ktorú vďaka tomu získala. Svoje vlastné, dievčenské pocity, sa tak naučila ukrývať do úzadia.

„Smiem sa spýtať prečo?“

„Hm... čo... Aha. Myslím, že je pomaly na čase, aby si aj ty pomohla nášmu klanu. Starnem, a naši dvaja rivali si tento fakt určite uvedomujú.“

„Rivali?“ nechápala, čo presne jej tým chce povedať, ale tušila, že sa to bude týkať majiteľov susediacich pozemkov.

„Súperi, sokovia. Nazvi si ich ako chceš. Tí, ktorým ide o tento hrad a pozemky, ktoré k nemu patria. Veď to vieš.“

Prikývla. Poznala túto časť rodinnej histórie. Jej starý otec získal Droigheann, to bolo meno patriace hradu, pre svoj klan, nie práve slávnym spôsobom. Hoci určite zábavným. Vyhral ho totiž v kartách, čo výrazne pomohlo, do tej doby chudobnému rodu MacFlerov. Vyvolalo to však spory s príbuznými pôvodného majiteľa, ktorí jej starého otca obviňovali z podvodu. Morganna ho síce nepoznala, zomrel dávno pred jej narodením, ale z historiek, ktoré o ňom kolovali, sa dalo predpokladať, že na tom podvádzaní, asi nejaká tá pravda bude. Na čele klanu, ktorému hrad patril pôvodne, rodu MacPhersonovcov, dnes stál Gabriel. Jediný syn starého MacPhersona. Z dedinských rečí, ktoré sa k nej dostali, hlavne teda z ženských rečí, vraj mimoriadne príťažlivý a schopný muž.

Z druhej strany, to boli MacLeodovci. Súrodenci Adaira a Bryson. Tí si však ich pozemky nárokovali len pre zisk a moc, ktorú im ich vlastníctvo mohlo ponúknuť. Bohužiaľ Droigheann aj s pozemkami, stál presne medzi týmito dvomi rodinami, a hranica trepezlivosti na všetkých stranách už začínala byť značne naštrbená.

„No dobre, ale čo tí s tým majú spoločné? Veď posledných niekoľko mesiacov je pokoj. Nikto nehlásil krádeže ani prepadnutia. Zdá sa, že sa obe strany upokojili, tak prečo práve teraz taký zhon?“ Vedela, že jej otec chcel aby sa vydala. A vedela aj to, že len v tom vidí jej cenu, pretože nech sa akokoľvek snažila, nech bola akokoľvek dobrá v šerme, v jazde na koni, lukostreľbe a v podobných mužských disciplínach, nikdy nebude tým synom, ktorého jej otec chcel. Stále však nevidela súvislosť medzi tým, aké majú vzťahy zo susedmi a tým, že by sa mala vydať.

„Vydáš sa. Za môjho priateľa, Hugh MacCarraiga. Ten nedovolí, aby sa tento hrad a ani pozemky, patriace k nemu, dostali do rúk, jedného z tých dvoch klanov.“

Morganna zostala stáť s otvorenými ústami. Hugh bol vo veku jej otca. Navyše to bol hulvát a chlipník, ktorý prišiel už o niekoľko mladých manželiek. Pri predstave, že by sa zaňho mala vydať jej prišlo zle.

„Ale to predsa nejde. Prečo by som sa mala vydávať. Som dostatočne schopná sa o hrad aj ľudí postarať sama. Naučil si ma toho predsa dost.“

„Mlč! Že by si bola schopná sa postarať o hrad a o ľudí? Ha... to určite. Ved' si len obyčajná žena, a navyše už je všetko dohodnuté. Hugh už je určite na ceste sem. Vie, ako som ťa vychoval, a tiež vie, ako si s tebou poradiť.“ Slovo žena znelo z úst jej otca ako sprostá nadávka.

Morgann sa na tvári v priebehu chvíle odrazila celá škála pocitov. Od vydeseného, znechuteného až po našťavaný pohľad. Rýchlo svoje pocity skryla, tak ako sa to počas rokov naučila. Toto bude riešiť neskôr. Musí zistiť, koľko času jej zostáva do tej plánovanej svadby a potom možno niečo vymyslí.

„Kedy?“ z pier jej splynula jednoduchá otázka.

„O dva dni. Najneskôr. Usporiadame hostinu na oslavu jeho príchodu, kde oznámime vaše zasnúbenie. A teraz už choď.“ otočil sa k nej chrbtom, a nemal záujem ďalej odpovedať na jej otázky. Morganna sa teda nenamáhalo s ukláňaním. Aj tak jej to nikdy nešlo. Rozbehla sa preč z miestnosti a utekala do svojej komnaty.

Milovala svoju izbu, no teraz nemala náladu vychutnať si úžasný výhľad, ktorý sa jej ukazoval z okna. Rýchlo zo seba zhodila svoje šaty a navliekla sa do mužského oblečenia. Sedelo jej ako druhá koža. S účesom sa nenamáhalo, vlasy si jednoducho napchala pod čiapku. Bolo na nej vidieť, že je rozrušená, hoci to bol možno slabý výraz. Vybehla a utekala do stajní, kde už na ňu čakal jej milovaný kôň. Nenamáhalo sa so sedlaním, proste len vybehla von. Nepozerala sa kam ide, poznala cestu. Nechala sa unášať vetrom a až teraz konečne nechala slzy, nech jej voľne tečú po tvári. Mohla sa uvoľniť, a na chvíľu nemyslieť na to, čo ju čaká.

Nevenovala pozornosť svojmu okoliu, tak ako zvykla, a aj preto si nevšimla troch mužov, ktorí ju pozorovali z húštiny na kraji lesa.

Kapitola 2.

„Ten malý chlapec má sakramentsky pekného koňa.“ ozval sa jeden z troch mužov, ktorí pozorovali jazdca zo svojho úkrytu v kríkoch.

„To teda áno. Ale pri takej jazde si na ňom najskôr zlomí väz, Sean.“ odpovedal mu na pohľad najmladší muž, z tej malej skupinky.

„Hej Neal...“ ozval sa opäť Sean práve vo chvíli, keď to vyzeralo, že jazdec stratil rovnováhu. Bolo to však len zdanie a Sean sa hneď spamätal a pokračoval: „Celkom to zvláda, nezdá sa ti?“

Tí dvaja sa ešte chvíľu bavili o mladom jazdcovi, ale tretí muž s jazvou na tvári, ten ho len zamyslene sledoval a svojim priateľom nevenoval príliš pozornosti. Niečo mu na mladom jazdcovi vadilo, ale nevedel povedať čo ani prečo. Jeden z jeho druhov, Sean, sa ho na niečo spýtal. Otočil sa teda k nemu a nechal si zopakovať otázku:

„Tak čo teraz Gabriel? Chceš ísť za ním, alebo máš iný plán?“ Neal ho doplnil: „V dedine sa hovorí, že o dva dni má prísť MacFlerov priateľ, a bude sa konať nejaká slávnosť, s akýmsi významným oznámením. Zrazu je v celej dedine príliš živo a všetci premýšľajú nad tým, čo sa to vlastne deje. A ver mi, že niektoré teórie sú skutočne zábavné.“ obaja sa na Gabriela uškrnuli, a mali čo robiť aby sa nezačali smiať. Dedinské reči boli často viac nápomocné ako správy informátorov. Ak si z nich vedeli vybrať to podstatné.

Muž, ktorého oslovovali ako Gabriela, bol vodcom klanu MacPhersonovcov. Stočil svoj pohľad od vzdáľujúceho sa jazdca smerom k hradu. Už dávno neplatilo, že by ho jeho klan potreboval. Prosperovali aj bez tohto hradu a jeho pozemkov, i keď jeho vlastníctvo znamenalo veľkú výhodu proti nepriateľom, pretože jediný priamy prístup na hrad predstavoval most. Inak boli okolo skaly a strmý zráz. Hradná stráž na ochodze tak mala slušný prehľad o tom, kto sa k hradu blíži. Avšak, získať tento hrad späť, bolo dôležité pre zachovanie, niekto by povedal obnovenie, cti celého klanu a splnenie sľubu, ktorý dal jeho otec tomu svojmu, ale nestihol ho splniť.

„Využijeme tú oslavu v náš prospech. Niekedy toho rozum zmôže viac ako hrubá sila priatelí.“ Sean s Nealom sa zasmiali a všetci traja sa vrátili hlbšie do lesa, kde mali ukrytý tábor aj svojich mužov.“

Slzy na Morganninej tvári postupne vyschli. V jednej chvíli takmer spadla z koňa, keď sa jej zatočila hlava. Ale teraz už naplno venovala svoju pozornosť jazde. Vedela, že jej to pomôže, pretože už teraz mala v hlave plán. Aspoň jeho časť. Morgann si uvedomila, že aj keď jej domov bude chýbať, je lepšie odísť, než byť vydatá za otcovho priateľa. *–Aj tak mu na mne nikdy nezáležalo, pretože chcel syna a ja som nikdy nedokázala splniť jeho sny, tak ako si to on predstavoval Som len dievča, čo má poslúžiť na udržanie rodu. Brr...–*

„Čo som chovná kobyľa?“ povedala, tento krát nahlas, aj keď počuť ju mohol len jej kôň, Air. Ten pohodil hlavou, akoby jej vážne rozumel. Rozhodla sa, že je načase vrátiť sa a začať s prípravou a zbytočne neatáľat. Nemôže si zo sebou vziať príliš veľa vecí. To čo unesie kôň a luk. S tým jej to ide skutočne lepšie než s mečom, hoci aj s ním sa učila bojovať. „Aspoň na niečo bolo dobré to všestranné vzdelanie, ktoré mi otec dal,“ odfrkla sarkasticky: „nemusím brať veľa jedla, môžem si niečo uloviť.“ Bola rozhodnutá, otočila preto koňa a vyrazila s ním späť k hradu. Mala už zase dobrú náladu, ktorú jej pre túto chvíľu nemohol nikto a nič pokaziť.

Vydala sa smerom domov. „Domov... to už asi dlho nebude.“ povzdychla si len tak pre seba. V tu chvíľu už s Aiom prechádzala po moste vedúcom k hradnej bráne. Stráže sa len usmiali a kývli na ňu. Toto boli tí s ktorými niekedy cvičila strelbu z luku, alebo súboj na meče. Klapot kopýt jej koňa upozornil starého správcu stajní, aby jej otvoril vráta.

Morganna pritiahla Airovi opraty a zoskočila z neho. „Ahoj, John. Trochu som sa s ním bola prevetrať. Už to potreboval.“ prihovorila sa starcovi. Len jej kývol. John nikdy nebol zhovorčivý. Vlastne bolo len veľmi málo ľudí, ktorí ho skutočne počuli niečo povedať, a napriek tomu, že k tej hŕstke nepatrila, aj tak ho mala stále rada.

Keď sa ani tento krát nedočkala odpovede, otočila svoju tvár k Airovi a chvíľu mu mlčky pozerala do očí. Nakoniec ticho prerušila: „Tak pod' fešák. Zaslúžiš si, aby som sa teraz o teba postarala ja, za to, že si ma nikde cestou nestratil.“ usmiala sa a viedla ho do jeho boxu. Air si len odfrkol a zatriasol hlavou. Svoju jazdkyňu miloval, okrem nej sa k nemu však mohol priblížiť len John. Keď bol ešte žriebäťom, predchádzajúci majiteľ ho mlátil bičom a nedával mu príliš žrať. Bol prvou a poslednou vecou, ktorú si Morgann vyprosila u svojho otca. Starala sa oňho spolu s Johnom, a až po dlhom čase jej ukázal svoj pravý potenciál. Bol to nádherný kôň a ona ho milovala.

V jeho boxe ho najskôr osušila slamou od potu a potom ho vyčesala. Keď sa otočila ku dverám takmer spadla na zadok ako sa zľakla. Objavil sa za ňou John a naťahoval k nej ruku s jablkom: „Dajte mu to.“ zašomral, hodil jej jablko a otočil sa na odchod. Takmer ho nezachytila, ako bola prekvapená tým, že John niečo povedal. „Ďakujem.“ zakričala za ním. Nevedela, či ju počul, tak sa ďalej venovala Airovi. Strávila s ním ešte pol hodinu, než sa konečne pobrala do svojej izby vo veži. Tam už na ňu čakala jej komorná a pestúnka v jednom, Mabs, aj s horúcim kúpeľom.

„Tak čo zlatičko? Je ti lepšie?“ spýtala sa jej príjemným hlasom. „Veď ma poznáš,“ usmiala sa, „jazda na Airovi je to, čo ma najviac ukľudní.“ „Viem. A tiež viem, že máš byť na obede so svojím otcom, tak šup.“ Pripomenula jej napoly so smiechom. „Hej, jasné... Už idem.“

Zhodila zo seba pánske zvršky a už bola ponorená do vody. Chvíľu len sedela a potom sa začala umývať. Premýšľala nad tým, čo si dá na seba, navonok ako každé dievča. Lenže si nevyberala farbu šiat, ale skôr to, či pôjde v dámskych alebo v pánskych šatách. Rozhodla sa pre nohavice a košeľu, aby svojho otca zbytočne neprovokovala. Už oblečená sa postavila do okna. „Zostávajú mi dva dni, aby sa mi všetko podarilo. Dva dni, a všetko sa zmení.“ povzdychla si a vyrazila z izby. V tej chvíli ešte netušila, ako veľmi.

Morgann prebehla hradom do hlavného sálu, kde sa podával obed. Otec už na ňu čakal, a keď prišla k stolu najprv si ju celú obzrel, a potom jej pozrel do očí. To bolo prvý krát, kedy mala pocit, že ju skutočne vníma. Inokedy na seba musela nejakým spôsobom upozorniť, aby jej venoval pozornosť.

„Otec.“ Len na ňu ďalej pozerala a neodpovedal, tak si sadla na svoje miesto. „Prečo nie si v šatách?“ Takmer je zabehlo. „Ehm... to predsa kvôli tebe. Vždy si predsa chcel, aby som sa obliekala ako muž. Tak som sa tak obliekla.“ Odpovedala mu na jeho otázku, trochu viac podráždene, než zamýšľala. „To už neplatí. Od zajtrajšia sú šaty povinné, ak ťa uvidím v niečom inom, budeš mať problém. Tvoj nastávajúci by zrejme nebol rád, keby si tu behala oblečená ako chlap. Tiež to znamená, že je koniec s tvojim jazdením na tom čertovskom koni bez sedla. Keď už musíš jazdiť, tak jedine na nejakej miernej kobyle a so sedlom. A toho žrebca predám, aspoň z neho niečo budeme mať. Dúfam, že vieš, ako sa máš pred ľuďmi správať, príliš nehovoriť a robiť tie...tie...ved' vieš, ženské veci. A teraz jedz.“ dohovoric a sklonil sa k tanieru. Morganna bola prekvapená až do tej miery, že sa nezmohla na odpoveď. Nielen, že to bol asi najdlhší monológ, ktorý jej venoval, ale zároveň ju jeho slová ranili. Bol to vždy on, kto nezniešol aby na sebe mala ženské šaty, jazdila v sedle či dokonca robila, ako on povedal, ženské veci. Nie že by jej prekážalo vyšívanie, či tanec, hoci skôr v dedinskom prevedení, ale toto nečakala. Dokonca si ani nevšimla, že sa na stole pred ňou objavil tanier naložený jedlom. Sluhovia v tomto hrade dokážu byť veľmi nenápadní.

Kým jedli, bolo v sieni až ťaživé ticho. Keď bolo konečne po jedle, ktorého chuť ani poriadne nevnímala, bez slova sa zdvihla, kývla otcovi, ktorý si ju už opäť nevšimol a odišla.

Mabs na ňu čakala pred dverami do siene. Morganna sa na ňu ani nepozrela a rovno zamierila k sebe do komnaty. Mabs utekala za ňou, a chýbal len kúsok, aby jej Morgann zabuchla dvere pred nosom. Našťastie sa cez ne rýchlo prepchala do izby.

„Čo je s tebou dievčatko?“

„Čo...aha. Nič. Len, myslím, že je načas urobiť zo svojim životom niečo...neviem...iné.“

„A tým myslíš?“ Mabs síce bola dnes len komornou, ale kedysi jej bývala dojkou aj pestúnkou. Vlastne jej nahrádzala matku. Vďaka tomu si teraz dovolila k svojej panej viac než by sa slušilo, napríklad, sa neobťažovala s úctivým vykaním a Morganna by to ani neocenila. Mabs nesúhlasila s tým, ako sa otec choval k svojej dcére, preto jej dosť často pomáhala v jej výmysloch a v záškodníctve, alebo kryla jej prehrešky...

„Odídem. Dnes v noci. Mohla by si mi pomôcť. Nevezmem si toho veľa. Mužské šaty, Aira a Samha.“

„Toho napol zvlčeného psa? To nemôžeš myslieť vážne. Ved' ten k sebe nikoho nepustí.“

„Mňa áno. Starala som sa oňho. A má ma celkom rád.“ usmiala sa. Mabs mala pravdu, ten pes nemal rád nikoho, až na ňu. I keď za to celkom zaplatila, čo nikto, okrem vrchného koniara nevedel. V jeden večer, išla dať Samhovi kus mäsa. Najskôr ho niečím príliš vydesila, pretože po nej rafnul a na predlaktí jej zostala pamiatka po jeho silných čeľustiach.

Od tej doby k nemu pristupovala s rešpektom, ale aj napriek tomu si vytvorili jedinečné puto priateľstva a vzájomnej ochrany.

„Mabs, chcela by som ťa o niečo poprosiť.“ Morgann na chvíľu prerušila balenie. „Ale iste, ved' vieš, že ti rada pomôžem.“

„Mohla by si ísť za Johnom a povedať mu, aby na večer vzal Aira von za hradby, do ohrady? A tiež nech nie je prekvapený, ak ho tam ráno nenájde? Nemusí tam nechávať nič, pôjdem bez sedla.“

„No... už vidím jeho nadšenie. John nerád necháva kone vonku. Navyše takého krásneho a silného žrebca ako je Air. Ale ako chceš, poviem mu to.“

Chvíľku bolo ticho, keď Morgann napadlo ešte niečo.

„A Mabs?“

„Áno?“

„Mohla by si mu povedať, aby tam vzal aj Samha? Mal by byť schopný ho tam odviezť a priviazať k stromu, ak k tomu pridá ešte nejakú kosť.“ Mabs na ňu pochybovačne pozrela, napriek tomu však súhlasne kývla.

Morgann ďalej ticho pokračovala v balení svojich vecí a jej pestúnka ju kútikom oka pozorovala, pričom jej po tvári stekala slza. Bolo jej ľúto, k čomu jej zverenkyňu dohnal vlastný otec, ale vedela, že všetci z hradu aj z dediny budú stáť pri svojej mladej panej. A všetci do jedného jej pomôžu ako len budú vedieť. „Tak hotovo.“ mala zbalené. „Teraz len počkám do večera, kým otec zaspí a pôjdem. Ďakujem za tvoju pomoc a dúfam, že keď sa na to príde, vyhneš sa trestu.“

„To bude v poriadku dievčatko. Mne sa nič nestane. Len si na seba dávajte pozor. Ja teraz pôjdem... viete, lúčenie mi nikdy nešlo. Ale keď budete potrebovať pomoc vráťte sa späť domov, alebo nechajte správu dole v hostinci. Ja to urobím podobne, ak sa bude diať niečo tu. Hádám nebudete musieť ísť príliš ďaleko.“

Morganna ju krátko ale pevne objala a nechala ju ísť. Ani ona sa nelúčila rada ale odchod bol pre ňu, pre jej život, v tejto chvíli nevyhnutný. Mrzelo ju, že sa nerozlúči s otcom, ktorého mala napriek všetkému rada, ale v tejto chvíli to nebolo možné. Nechá mu aspoň list, aby vysvetlila svoj náhly odjazd.

Otočila sa od dverí, ktoré sa za odchádzajúcou Mabs zatvorili. Asi jej to balenie sa trvalo dlhšie než si uvedomila, pretože keď sa pozrela z okna, bolo už šero a hrad pomaly utíchal. Rozhliadla sa po okolí. Zdalo sa jej, že naposledy a bolo jej z toho smutno, hoci sa v kútiku duše tešila na dobrodružstvo, ktoré ju čakalo.

Kapitola 3.

Bol čas. Morganna si vzala sedlové brašne, v ktorých mala svoje veci. Ticho otvorila dvere svojej komnaty a rozhliadla sa okolo. Mala však smolu. Otec prezieravo postavil na oba konce chodby stráž. Kto vie, či tušil, čo sa jeho dcére preháňa hlavou. Našťastie sa ani jeden z nich nepozeral jej smerom.

Podráždene si povzdychla, ale vrátila sa späť, pričom dvere zatvorila rovnako ticho, ako ich predtým otvorila. Chvíľu premýšľala nad tým čo urobiť, dokonca uvažovala nad povrazom spusteným z okna. Keď sa však z neho vyklonila, uvedomila si, že by potrebovala lano oveľa dlhšie, než by sa jej podarilo uviazať z vecí v komnate.

Po pol hodine, kedy prechádzala krížom cez izbu a snažila sa vymyslieť nový plán úteku, už to takmer vzdala a zmierila sa s tým, že sa jej to nepodarí. V tom sa jej však v mysli vynorila spomienka. Raz, keď ju Mabs prišla ošetriť po páde z koňa, neprišla hlavnými dverami izby, ale nejakými dverami v stene. Otec vtedy totiž trval na tom, aby si svoje zranenie, hoci len poriadne odreté kolená, odtrpela až do konca. Vraj aby bola silná. Viac sa tie dvere však nepoužili, a keďže v tom čase, bola len malé dievča, už si poriadne nepamätala, v ktorej časti izby to bolo.

„Kde len tie dvere sú?“ frflala si pre seba. Chodila okolo stien miestnosti a skúšala ten otvor nájsť. Mabs jej vtedy rozprávala, že hrad je plný tajných chodieb, ktorými sa dá nepozorovane prísť a odísť. Chvíľu na to však spomienku vytlačila, pretože sa vždy mohla po hrade pohybovať bez obmedzenia.

Podišla ku krbu. Horel v ňom oheň, takže spredu vchod byť nemohol. Ale keď si ho obzrela z boku, všimla si jemnú ryhu v stene. Krb nebol zdobený, z každej strany však mal jeden svietnik.

Zadržala dych a skúsila ním pohnúť. Ozval sa tlmený škrípavý zvuk a stena sa začala pomaly posúvať. Vyvalilo sa odtiaľ dosť prachu, takže a trochu rozkašľala a chvíľu nič nevidela. Ale bol to svojim spôsobom dôkaz, že tento vchod nebol už dlho používaný.

Opäť vzala svoje veci, ktoré predtým zložila na posteľ, vzala svietnik a naposledy sa rozhliadla po izbe. Napokon vošla do otvoru v stene. Orientácia jej problém nerobila, takže išla chodbou celkom na istotu, a to aj napriek tomu, že ju nikdy predtým nepoužila.

Keď už mala pocit, že ide príliš dlho, narazila na koniec. Z tejto strany nebol žiadny svietnik, ale obyčajná páka, slúžiaca na otváranie východu. Opatrne za ňu zatiahla, ale nič sa nestalo. Páka sa nepohla. „To hádam nie. Rozhodne sa nechcem vracat' späť.“ šomrala si popod nos, a skúsila za páku zatiahnuť oboma rukami a s väčšou silou. To pomohlo a dvere sa otvorili. Vyzrela z nich a rozhliadla sa okolo. Ukázalo sa, že išla správne. Tento východ bol tesne za hradbami. Zhlboka sa nadýchla. Mala napoly vyhrané. Je pomerne malá, a je tma, takže zo